

Pirineus

Arnau Obiols, músic

“Al Pirineu som poca gent i hi ha un individualisme molt marcat”

Arnau Obiols (la Seu d'Urgell, 1985) publica el quart disc, 'Mont Cau'. Amb estrena per al públic professional al Mercat de Música Viva de Vic, pas pel festival Natures i cites a la Fira Mediterrània de Manresa i l'Auditori barceloní. I a casa? No ens esverem, que està en converses per tancar una data. De moment, una xerradeta. I a la llibreria El Refugi programen una escolta del disc. El 14 a les set de la tarda.

Alba Doral
LA SEU D'URGELL

'Mont Cau' al Mercat de Música Viva de Vic. Sensació?

Per als professionals, un concert curt però que dona el tret de sortida del projecte. Content. Hi havia força gent i els comentaris que m'han arribat són positius. Cada disc és un repte i aquest, particularment.

Per què?

Tots ho són, però igual que *Tost* estava concebut per fer solos, aquí he afegit més aparells electrònics. Són cançons que necessiten concentració, com sempre en la música, però també cert rodatge per defensar-les bé, còmodament.

Es trasllada bé la sonoritat del disc a l'escenari?

M'agrada pensar el disc d'una manera i el directe, tot i ser la mateixa essència, d'una altra, perquè són situacions diferents. A l'estudi tens uns recursos que no tens al directe, però en concert hi ha la part vivencial.

Si 'Tost' era la part humana de la muntanya, 'Mont Cau' reflecteix un "cansament" de la part humana, diu.

Sí, això. *Tost* està inspirat en els cants tradicionals, l'herència col·lectiva, anònima, és música d'arrel, tradicional, com li diguem, i per tant, la part humana. *Mont Cau* s'inspira en la part més física de les muntanyes, en l'espai natural, que sempre m'ha atrapat.

Hi ha les 'Cobles de pagesos'.

Suposo que l'he incorporat perquè m'agrada com sona, també perquè un cansament de la part humana no vol dir un rebuig. La manera tradicional de cantar és com jo canto i a allò que em sento proper. A *Mont Cau*, tot i ser cançons meves, la manera de cantar, en essència continua sent la mateixa que

PERE CAMPS

ni m'és indiferent. Si faig música i la público és perquè vull comunicar. M'és igual si qui la rep és urbanita. El món rural és molt urbanita també, la línia està difuminada: hi ha gent de ciutat oberta, amb molts interessos, més que els mateixos veïns.

Com veu el panorama musical d'aquesta zona?

Bé, per començar, som poca gent. Hi ha músics, sí, però que s'hi dediquin i publiquin i facin coses més enllà de la música com una cosa casolana, n'hi ha menys. En el camp de la música tradicional hi ha cert moviment, sí, però la part lligada al cant està moribunda. Em sento una mica sol, costa de trobar companys de batalla.

Ampliem: cultura pirinenca.

Crec que passen coses, i cada vegada més, amb joves que tenim present la gent que va obrir camí. És positiu. Però continuem sent pocs. El món artístic és minoritari, sobretot en un país on es cuida tan poc, així que imagina't al Pirineu. S'hi fan coses interessants, però és fràgil. La paraula és fragilitat.

Model de futur del Pirineu?

El sentiment és que des de l'Administració hi ha un abandó d'aquest territori, que no interessa. Potser en moments, com ara amb els Jocs Olímpics, però sense un pla de fons. Si es vol un territori viu, hi ha molt poca gent que estigui a l'altura a nivell polític. No hi ha talla. No hi veig projectes a llarg termini.

Es pot dir més alt...

En l'aspecte més social, torno a la qüestió que som molt poca gent i hi ha un individualisme molt marcat. Tot i que sempre hi ha propostes col·lectives esperançadores. Però igual que deia amb el panorama cultural, la paraula torna a ser fràgil. I poc esperançador.

Els artistes que la gent més reconeix, crec, són aquells que furguen cap endins. Són més sincers

Sobta.

Sí, tal com l'entenc jo, amb aquest punt més primitivista: tenen molts llocs on es troben i és interessant d'explorar.

Perejaume, el científic Martí Boada; el pare, l'escriptor Joan Obiols...

Tots tenim referents, artístics o vitals. També de propers. I per a mi són aquests. Perejaume és un dels artistes que més m'ha influït, interessat. Martí Boada és algú a qui hauríem d'escoltar moltíssim perquè fa unes reflexions molt interessants, parla de ciència, però amb aquest llenguatge més poètic, oi? I el meu pare, és clar, una porta d'entrada a tot l'imaginari pirinenc, l'he viscut a casa.

L'ha acompanyat en els seus viatges pel Pirineu?

Als de recull, algun dia. He voltat molt pel Pirineu amb el pare, tot i que era tan petit...

Com obrir-se pas en la música, tan competitiva, sortint d'un racó entre muntanyes?

De moment puc viure de la

música, i és tot un èxit, per a mi es produeixen justament perquè la gent s'interessa pel que faig perquè la meua música és diferent, arrelada a un territori que és molt desconegut... inclús per a la gent que hi viu. Però sí, encara hi ha la mentalitat que si no estàs a Barcelona i fas música comercial, o amb més repercussió mediàtica, no pintes res.

Esperem que siguin pocs.

Potser és cert que pintem molt menys, però m'importa poc. Sí que em molesta que des d'allò públic es faci més cas a certes coses, quan tots hauríem de sortir del mateix punt, quan s'hauria de premiar la qualitat. A mi m'atreu d'un artista que parli d'ell i la seva vida.

Allò que és molt singular i universal a la vegada.

Els artistes que la gent més reconeix, crec, són aquells que furguen cap endins, oi? Els que expliquen allò de més sincer.

Li preocupa connectar amb el públic urbà?

Ni m'importa excessivament